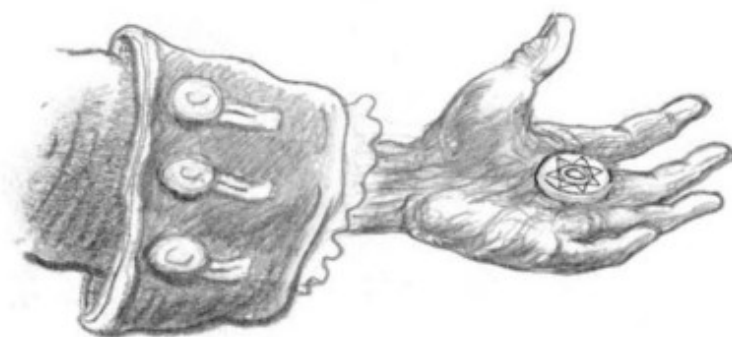

michael morpurgo

Năsturele Nărococ

*Ilustrații de
Michael Foreman*

*Traducere din limba engleză de
Dan Sociu*

nemi

Lui Jeremy și lui Sarah

M.M.

*Eroului meu artist, William Hogarth,
care a susținut Foundling Hospital din Londra,
lui Caro Howell și personalului
de la Foundling Museum¹,
care m-au ajutat să scriu această carte.*

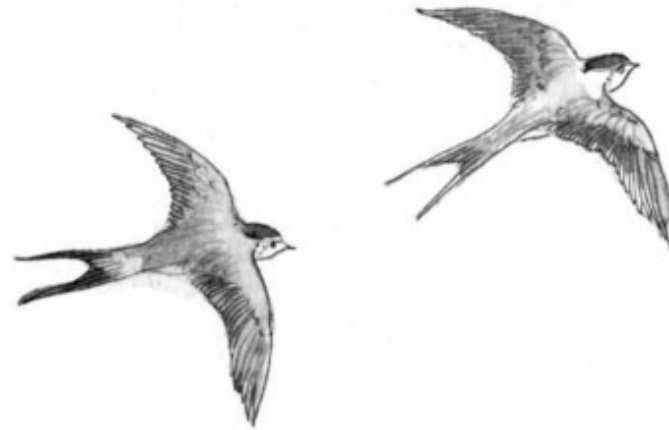
M.F.

¹ Foundling Hospital a fost primul cămin de copii din Marea Britanie, devenit ulterior Muzeul Căminului de Copii, cunoscut drept The Foundling Museum. Informații suplimentare despre aceste instituții, la pagina 170. Pentru ușurarea lecturii, am folosit mai departe termenul de „Cămin de Copii“ (n. red.).

CAPITOLUL UNU

*Cele două lumi
ale lui Jonah Trelawney*

8 mai. Jonah ura ziua de 8 mai. Ar fi vrut s-o uite, dar nu putea. Încercase și în acea dimineață, când se îmbrăca pentru școală, când îi ducea micul-dejun la pat mamei lui, ca de obicei, și o instala în scaun, la fereastră, de unde să-și vadă grădina cu lalele. O sărutase la plecare. Ea îi zâmbise firav și îi strânsese mâna. Părea să fie una dintre zilele ei tăcute. Se obișnuise cu ele.

Jonah a înfulecat un bol cu fulgi de porumb, și-a pus ghiozdanul în spinare și a ieșit din casă. Măcar îl aștepta ceva plăcut, repetiția pentru piesă, și-a zis el. Putea să fie o zi bună. Dar apoi a trecut un biciclist și

i-a adus aminte de cele întâmplate cu fix doi ani înainte. Mama pedala în drum spre serviciul ei de la bibliotecă. Un camion se apropiase prea tare, o dezechilibrase și o doborâse la pământ.

În dimineața aceea, cineva venise la școală să-l anunțe și să-l ducă la spital. Mama zăcuse mai mult de o săptămână în comă, respirația ușoară fiind singurul semn de viață pe care-l mai dădea. Se trezise într-o seară, când Johan stătea la căpătâiul ei. Putea să vorbească și să-și miște partea superioară a corpului, dar era incapabilă să meargă. De atunci rămăsese

imobilizată în scaunul cu roțile, iar starea i se îmbunătățea încet – avea zile mai bune și zile mai rele.

În fiecare zi, Jonah se bucura cel mai mult de drumul lung pe jos către școală și înapoi. Îl aștepta cu nerăbdare, ca pe un răgaz între cele două lumi între care pendula: lumea de la școală și lumea de acasă, de la The Cottages, numărul 3, pe care abia o lăsase în urmă. Până la accident, locuința lor fusese un loc al râsetelor și al muzicii. Acum nu mai era așa. Pe când trăgea după el poarta de la intrare, s-a întors să-și privească fereastra de la dormitor. Porumbița era acolo, pășind înainte și înapoi pe pervaz. Venea deseori la geam. Avea pene purpurii și strălucitoare pe gât, iar lui Jonah i se părea foarte frumoasă.

— Pa, Coocoo! i-a strigat el. Ne vedem mai târziu.

Îl înveselea ori de câte ori îi apărea în cale. Ce n-ar fi dat să stea până seara la geam și să-i vorbească lui Coocoo în sanctuarul camerei sale, unde scăpa de toate, citea, visa și asculta muzică la căști!

În mintea lui, Jonah era și acum acolo, privind în zare, peste câmpuri și păduri, spre cealaltă lume a lui,

unde se afla școala, cu acoperișurile și hornurile abia vizibile deasupra vârfulor copacilor din depărtare. Etajul de sus al casei era acum în întregime domeniul lui Jonah. Parterul fusese adaptat pentru scaunul cu roțile. În zilele ei bune, mama reușea să meargă cu un cadru sau cu bastonul, dar pe scări tot nu putea urca.

În timp ce se îndepărta de casă, Jonah spera ca mama să se simtă destul de bine astăzi ca să stea afară. Nimic n-o însenina mai tare. În zilele însorite ca aceasta, știa că ea se aventura în grădinița din spate, printre ghivecele ei dragi cu flori. Sub supravegherea mamei, Jonah planta în fiecare octombrie bulbii de lalele, întotdeauna roșii și galbene, curăța locul de buruieni și-i uda. Lalelele păreau să fie singurul lucru care o interesa cu adevărat acum. Își petrecea mare parte din iarnă în scaun, privind spre grădina din spate, așteptând, tânjind să vadă florile crescând.

Doctori, asistente, fizioterapeuți și alte cadre medicale veneau și plecau, uneori când era și Jonah acolo, dar cel mai des soseau când el se afla la școală. Toți îl sfătuiau să-și îndemne mama să folosească mai mult cadrul și să se ridice din scaun. Dar altceva nu-i spuneau. Nu păreau dispuși să-i dezvăluie cât din dizabilitatea ei era de natură fizică și cât de natură psihologică. Mamei nu-i plăcea să vorbească despre asta, iar el n-o întreba. Făcea tot ce putea ca să o ajute cu exercițiile de fizioterapie, pe care ea le ura, și s-o încurajeze să cânte iarăși la pian.

Înainte de accident, muzica fusese cea mai mare bucurie a ei. Acum nu mai cânta deloc și nici nu mai asculta muzică. Pianul ei drag, la care cântase atât de mult, rămăsese închis și mut în camera de zi. Cu doi ani în urmă, pe data de 8 mai, muzica dispăruse din casa lor. Ziua în care muzica a murit¹, își zicea Jonah.

¹ „The day the music died“ – vers din melodia „American Pie“ de Don McLean. Se referă la ziua în care pionerii rock'n'roll Buddy Holly, Ritchie Valens și J. P. Richardson au murit într-un accident de avion (n. red.).

Înainte, mama lui știa nenumărate cântece. Jonah crescuse cu ele, le avea în cap, le fredona, le cânta.

Acum, fredona melodia „American Pie“, una dintre preferatele mamei, și se gândea la ea. Privea din mers poze de pe telefon: mama pe bicicletă, zâmbind și făcându-i cu mâna. Și mai era și selfie-ul lui preferat, ei doi pe plajă, în St Ives, mâncând înghețată în vara dinainte de accident. Aproape că i-au dat lacrimile când a intrat pe aleea școlii.

Jonah plângea adesea, însă doar când era singur. Nu atât de mila mamei sau de mila lui. Plângea de furie, din pricina singurătății sau din ambele cauze. Avea felul lui de a-și stăvili lacrimile, cântând, cântând cu glas tare, așa cum făcea și acum, refrenul altui cântec preferat al mamei – „Always Look on the Bright Side of Life“¹.

Deja se simțea mai bine. Nu era așa de rău. Se descurcau amândoi, nu-i așa? Da, ea era o mamă singură, iar el nu avea tată. Și ce dacă? Se aveau unul pe celălalt. Deseori se întrebase cine era tatăl pe care nu-l

¹ Melodie din filmul *Viața lui Brian*, scris și regizat de grupul de comedie Monty Python în 1979 (n. red.).

cunoscuse niciodată. Dar n-are cum să-ți fie dor de ceva ce n-ai avut nicicând. Se descurcaseră bine fără el.

Lui Jonah îi plăcea să fie cu mama. Îi plăcea să aibă grijă de ea, îi plăcea să o ajute să urce și să coboare din pat, îi plăcea să pregătească micul-dejun și cina, adora să stea lângă ea, pe pat, în fiecare seară, după ce-și termina temele, și să se uite împreună la televizor.

Dar erau și unele zile când mama se simțea atât de rău, încât abia vorbea și părea că nimic n-o mai interesează, nici Jonah, nici televizorul, nici Cooco și nici măcar lalelele. Uneori reușea să iasă singură din acea stare apăsătoare, dar Jonah știa că avea nevoie de el mai mult decât de oricine, că el era singurul care putea să-i alunge mâhnirea.

Descoperise că cel mai bun mod de a o înveseli era să-i cânte. Mama nu mai asculta muzică și nici nu mai cânta la pian, dar îi plăcea să-l audă interpretându-i melodiile preferate. Era o sursă de alinare și de bucurie, o eliberare din ghearele tristeții ce părea gata să-i copleșească adesea. În ultimii doi ani, deveniseră mai mult decât mamă și fiu și, cu siguranță, mai mult decât

pacient și îngrijitor. Se crease între ei un soi de înțelegere profundă, ajunseseră cei mai buni și cei mai apropiați tovarăși.

Jonah mergea mai departe, mai fericit acum, dar încă gânditor. Deși nu-l deranjase nicio clipă faptul că avea grijă de mama lui, știa că plătește un preț. Se trezea deseori singur în această lume cu totul diferită, spre care se îndrepta. Era o lume gălăgioasă, una de taifas

și tumult și tachinare, unde se lupta să-și învingă timiditatea, să se integreze, să-și găsească prieteni.

Nu era sigur că avea mai mult de un prieten în toată școala și Valeria cu greu ar fi putut fi numită prietenă, mai degrabă își dorea el să-i fi fost. Era rusoaică și nu vorbea bine engleză, comunicau în general prin zâmbete. Zâmbetele ar fi trebuit să le ajungă și le ajungeau. Ea, cel puțin, părea sufletul lui pereche, de care îi venea ușor să se apropie. Jonah se gândea că era din cauză că pe amândoi îi sâcăiau ceilalți, pe Valeria pentru accentul ei și pentru că abia venise la școală în acel semestru, iar pe Jonah pentru că era un singuratic.

Își dorea nespus să-și facă mai mulți prieteni, dar îi era imposibil. Știa că niciodată n-ar putea să rămână cu ei după școală sau să ia parte la activități. I-ar fi plăcut să meargă împreună în excursii, la teatru sau la muzeu, dar ar fi însemnat să ajungă târziu acasă, așa că nu se putea. Trebuia să meargă acasă. Mama lui avea nevoie de el.

Mai mult decât orice, Jonah tânjea să cânte în corul școlii, ca Valeria. Ea cânta și la clarinet, ceva de vis.

Dar repetițiile corului, ca și cele ale orchestrei, se țineau după orele de școală. Cel puțin repetițiile pentru piesele de teatru aveau loc în timpul orelor. Tot era ceva.

Chiar și în privința Valeriei se temea să amestece lumile. Se descurca mai bine în fiecare dintre ele dacă le separa. N-a povestit niciodată nimănui de ce se grăbea spre casă după școală, nici de ce întârzia uneori dimineața. Majoritatea profesorilor îi cunoșteau situația și-l lăsau în pace, deși nu spuneau nimic în public, așa că n-avea probleme din cauza întârzierilor. Știau că era un mic îngrijitor, că mama lui era singură acasă și că Jonah trebuia îi poarte de grijă. Lui Jonah îi convenea. Ce se întâmpla acasă era treaba lui și a nimănui altcuiva și așa voia să rămână.